

ROMÂNIA TRIBUNALUL
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr.

SENTINȚA NR.

Ședința publică din data de 22.06.2011
Completul compus din: PREȘEDINTE:

Pe rol fiind judecarea acțiunii formulate de reclamanta SC x SRL x, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice x, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

Acțiunea a fost timbrată cu suma de lei, taxă judiciară de timbru conform art.3, lit.m, din Legea nr. 146/1997 modificată și completată.

La apelul nominal făcut în ședința publică, se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a fecut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care instanța constată că reclamanta nu a achitat cauțiunea stabilită prin încheierea de ședință din data de 08.06.2011 și, în baza art. 150 Cod procedură civilă, instanța declară încheiată cercetarea judecătorească și procedează la soluționarea cauzei pe fond.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra acțiunii de față, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată la această instanță sub nr. x115/2011, din 07.04.2011, reclamanta SC x SRL x, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice x, a solicitat anularea Deciziei nr. x/16.06.2011, privind soluționarea contestației formulate împotriva Deciziei de impunere nr. x/31.03.2010, referitoare la obligațiile fiscale suplimentare de plată, stabilite de inspecția fiscală prin Raportul de inspecție fiscală nr. x/31.03.2010; de asemenea, a solicitat anularea deciziei de impunere nr. x/31.03.2010, precum și desființarea în totalitate a Raportului de Inspecție Fiscală nr. /31.03.2010.

Reclamanta a mai solicitat și suspendarea executării Deciziei de impunere nr. x/31.03.2010, ca fiind bazată pe un Raport de inspecție neîntemeiat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că pârâta, cu ocazia efectuării inspecției fiscale, a încălcat prevederile art. 107 Cod procedură fiscală deoarece nu i s-a acordat posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere, conform prevederilor art. 9 alin. 1 Cod procedură fiscală.

În acest sens, a susținut că pârâta a convocat-o pentru o „discuție finală ” într-un termen foarte scurt, respectiv cu patru zile înainte de data definitivării raportului de inspecție fiscală și a emiterii deciziei de impunere criticată.

Pe fond, reclamanta a arătat că Raportul de inspecție fiscală este nelegal întrucât s-a dat o interpretare greșită stării de fapt, prin asimilarea contractului de curtaj, cu un raport de muncă.

S-a mai susținut că, întrucât contractul de curtaj poate fi încadrat în categoria contractelor de intermediere sau a contractelor de agent, în calitate de plătitor de venituri rezultate din activități desfășurate în baza unor asemenea contracte avea obligația, conform art. 52 alin. 1 lit. c din Codul Fiscal, de a calcula, de a reține și de a vira impozit prin reținere la sursă, reprezentând plăți anticipate pentru contribuabilul persoană fizică, în cuantum de 10% din venitul brut, iar diferența de 6% urma să fie plătită de contribuabilul persoană fizică.

De asemenea, printre altele, avea obligația să elibereze prestatorilor de servicii, desfășurate în baza acestor contracte, adeverințe din care să rezulte venitul brut și impozitul reținut la sursă, în timp ce aceștia din urmă, în calitate de contribuabili, trebuiau să depună la organul fiscal competent

declarația de înregistrare fiscală 070, neputând să-i fie imputată culpa acestora pentru nedeclararea veniturilor.

Totodată, reclamanta a susținut că, întrucât aceste venituri rezultate din contractele de curtaaj nu sunt venituri salariale, nu avea obligația de reținere la sursă nici a contribuțiilor la bugetele speciale (asigurări sociale, sănătate, șomaj, pensie, accidente de muncă și boli profesionale, fond de garantare pentru plata salariilor, ș.a.m.d.).

Acțiunea a fost întemeiată pe disp. art. 205-215 Cod procedură fiscală precum și pe dispozițiile codului fiscal și ale codului de procedură fiscală, dispoziții menționate în cuprinsul acțiunii.

În dovedirea acțiunii, reclamanta a depus la dosar nota de ședință din data de 08.06.2011.

Pârâta a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii, atât pe calea excepției, cât și pe fond.

Pe calea excepției, pârâta a invocat tardivitatea acțiunii reclamantei, întrucât decizia pronunțată în soluționarea recursului administrativ, a fost comunicată reclamantei la data de 22.06.2010, iar aceasta a sesizat instanța de contencios administrativ la data de 07.04.2011, în afara termenului de 6 luni, prevăzut de art. 11 din Legea contenciosului administrativ.

Cu privire la încălcarea art. 107 Cod procedură fiscală, respectiv neacordarea posibilității reclamantei de a-și exprima punctul de vedere, cu privire la Raportul de inspecție fiscală, pârâta a arătat că susținerile reclamantei nu sunt întemeiate, în condițiile în care aceasta, în perioada 26.03.2010-02.04.2010 putea să exercite acest drept prevăzut de lege.

Referitor la fondul cauzei, pârâta a arătat că a procedat la efectuarea unei inspecții parțiale, având ca obiect modul de calcul, evidențiere și de plată a impozitului pe veniturile din salarii, contribuții fonduri, în relația contractuală dintre reclamantă și cele două persoane fizice în discuție pentru perioada 01.11.2006-31.07.2007.

Pârâta a susținut că, în urma inspecției, a constatat că reclamanta nu a dovedit activitățile de intermediere ale celor două persoane, activități specifice contractului de curtaaj invocate de aceasta.

Dimpotrivă, a arătat pârâta, cele două persoane au fost angajați ai reclamantei până la încheierea contractului de curtaaj - februarie 2007 - iar ulterior acestei date au desfășurat activitate în cadrul societății reclamante fără să fie încheiate contracte de muncă individuale.

În atare situație, s-a susținut că societatea comercială reclamantă avea obligația, conform art. 58 din Codul fiscal, de a calcula și de a reține impozitul aferent veniturilor realizate de cele două persoane, impozit calculat conform art. 57 alin. 1 lit. a din același act normativ.

Totodată, s-a arătat că reclamanta avea obligația de a vira la bugetul de stat contribuțiile pentru asigurări de sănătate, pentru șomaj, pentru asigurări sociale și pentru Fondul de garantare, pentru plata creanțelor salariate.

În drept, au fost invocate disp. art. 115 Cod procedură civilă.

Pârâta a depus la dosar următoarele înscrisuri: decizia nr. x/16.06.2010, raportul de inspecție fiscală nr. x/31.03.2010, decizia de impunere nr. x/31.03.2010, adresa nr. x/15.12.2009, adresa nr. x/30.12.2009, dispoziția nr. x/15.12.2009, adresa nr. x/27.01.2010, adeverința de venit din 28.03.2007, contractul de curtaaj din 01.11.2006, adeverința de venit din 22.08.2007, contractul de curtaaj din 01.02.2007, adresa nr. x/26.01.2010, adresa nr. x/26.01.2010, adresa nr. x/24.03.2010, confirmarea de primire a acesteia, adresa nr. x/24.03.2010, adresa (cererea) formulată de reclamantă nr. x/30.03.2010, adresa nr. x/08.04.2010 și confirmarea de primire a acesteia.

Din studiul probelor administrate în cauză, Tribunalul reține următoarele: în primul rând, în temeiul art. 137 alin. I Cod procedură civilă, ne vom pronunța cu privire la excepțiile de procedură invocate în cauză.

Astfel, referitor la excepția tardivității introducerii acțiunii, Tribunalul observă că, potrivit art. 11 alin. 1 lit. a din legea nr. 554/2004, a contenciosului administrativ, termenul de introducere al acțiunii în contenciosul administrativ direct este de 6 luni, termen care, în speță, curge de la data comunicării răspunsului la plângerea prealabilă.

Tribunalul constată că, deși pârâta a susținut că decizia nr. x/16.06.2010, prin care a fost soluționat recursul administrativ, a fost comunicată la data de 22.06.2010, aceasta nu a făcut nicio dovadă în acest sens.

Pe de altă parte, cum îndoiala profită debitorului, vom considera că data comunicării este data menționată de reclamantă în acțiune, respectiv data de 30.11.2010, față de care sesizarea instanței de contencios administrativ de către aceasta apare ca fiind formulată în termenul legal de 6 luni (07.04.2011).

În ce privește anularea raportului de inspecție fiscală în discuție, ca urmare a încălcării de către pârâtă, a prevederilor art. 107 Cod procedură fiscală, Tribunalul observă că, potrivit acestor reglementări legale, organul de control are obligația ca, la fiecare chestiune neclară, sau asupra căreia are o opinie diferită, prin tratamentul fiscal aplicat acelei operațiuni, să informeze de îndată pe contribuabil și să-i solicite explicațiile și informațiile necesare.

Din aceleași reglementări legale, Tribunalul reține că solicitarea de explicații trebuie făcută în așa fel încât contribuabilul să aibă timpul necesar pentru a-și apăra punctul de vedere în timpul acțiunii de control.

Tribunalul consideră că această obligație ține de caracterizarea executării controlului cu bună-credință, comportament ce se impune ambelor părți.

Tribunalul constată că, prin adresa nr. x/24.03.2010, pârâta a convocat reclamanta la sediul său, în data de 30.03.2010, pentru ca aceasta din urmă să prezinte punctul de vedere cu privire la constatările organelor de inspecție fiscală.

Or, aceasta nu a dat curs invitației și nici nu a prezentat în scris punctul de vedere cu privire la aceste constatări, motivând că administratorul societății a lipsit din localitate.

În atare situație, am putea considera că reclamanta a dat dovadă de bună credință numai în cazul în care aceasta nu ar fi avut alt reprezentant legal sau angajat decât pe administratorul societății, împrejurare, care, nu a fost dovedită de reclamantă.

Ca urmare, Tribunalul, constatând că reclamantei nu i-a fost încălcat dreptul de a fi informată, va înlătura susținerea acesteia potrivit căreia actul de control este lovit de nulitate și, deci, se impune anularea acestuia.

În ce privește fondul cauzei, Tribunalul reține următoarele:

Potrivit Raportului de inspecție fiscală nr. x/31.03.2010, în baza adresei nr. x/14.04.2009, emisă de Garda Financiară x, pârâta a efectuat o inspecție fiscală având ca obiect verificarea relațiilor contractuale încheiate între reclamantă și persoanele fizice x și z, verificare care a cuprins perioada 01.11.2006-31.07.2007.

Tribunalul constată că, în urma verificării cuprinse în actul de control mai sus menționat, pârâta, apreciind că cele două persoane fizice în discuție au avut calitatea de angajați, și nu de curtieri, a emis Decizia de impunere nr. x/31.03.2010, prin care a individualizat în sarcina reclamantei obligații fiscale principale (contribuții datorate la bugetul de stat) și obligații fiscale accesorii (majorări de întârziere).

Tribunalul observă că principala problemă juridică care se ridică este dacă, în speță, ne aflăm în prezența unor contracte de curtaj.

Reglementat de art. 3 pct. 12, 374-391 din Codul Comercial, art. 942 ș.u., art. 1532 ș.u. din Codul civil, contractul de curtaj este un contract de intermediere, prin efectul căruia o persoană numită curtier, se obligă, în schimbul unei sume de bani, numită curtaj, să procure persoanei pe care o reprezintă un contractant.

În același timp, curtierul trebuie să păstreze la dispoziția clientului, pentru o perioadă rezonabilă, documentele justificative în legătură cu activitatea depusă.

În speță, Tribunalul constată că reclamanta s-a prevalat de contractul de curtaj FN/1.02.2007, încheiat cu numitul x și contractul de curtaj nr. x/1.02.2007, încheiat cu numitul z.

Pe lângă faptul că cele două contracte nu au fost înregistrate la Administrația Financiară x, Tribunalul constată că atât în faza recursului administrativ, cât și în faza cercetării judecătorești, la

instanța de contencios administrativ, reclamanta nu a produs dovezi din care să rezulte că cele două contracte au fost executate, respectiv copii după contractele intermediare, documente justificative, care să ateste plata curtajului către cele două persoane fizice în discuție, în calitate de curtieri.

Dimpotrivă, din adresa nr. x/15.12.2009, emisă de ITM x, reiese că în perioada 17.03.2008-06.10.2008, conform contractului individual de muncă nr. x/03.04.2007, numitul x a fost angajat al societății reclamante, în timp ce numitul z a fost angajat al aceleiași societăți, în perioada 01.09.2007-01.03.2008, conform contractului individual de muncă nr. x/19.09.2007.

De asemenea, din adeverințele de venit emise de reclamantă, respectiv adeverința nr. x/28.03.2007 și nr. x/22.08.2007, a reieșit că numitul x a fost angajatul societății reclamante din data de 16.11.2006, pe perioadă nedeterminată - contract individual de muncă nr. x/16.11.2006, în timp ce numitul z, din data de 01.12.2006, pe perioadă nedeterminată - contract individual de muncă nr. x/01.12.2006, cei doi având funcția de coordonator vânzări, respectiv consultant vânzări.

Ca urmare, cum din probele administrate în cauză a rezultat că cele două persoane fizice au avut calitatea de angajați ai societății comerciale reclamante, și nu pe aceea de curtieri, atât Raportul de inspecție fiscală nr. x/31.03.2010, cât și Decizia de impunere nr. x/31.03.2010 sunt în concordanță cu legislația fiscală în materie.

Pe cale de consecință, pentru perioada supusă verificării (noiembrie 2006-iulie 2007), reclamanta avea obligația de a calcula și de a reține impozitul aferent veniturilor provenite din salarii ale celor două persoane fizice (art. 58 din legea nr. 571/2003, privind Codul fiscal), precum și obligația de a calcula și a plăti contribuția la bugetul de stat, privind asigurările sociale (art. 5 și art. 23 din legea nr. 19/2000), privind șomajul (Legea nr. 76/2002), privind Fondul unic de sănătate (Legea nr. 95/2006).

Pe de altă parte, cum reclamanta nu a achitat la termenul de scadență obligațiile fiscale principale, aceasta datorează majorări de întârziere conform art. 119 și 120 Cod de procedură fiscală.

Ca urmare, Tribunalul în baza art. 18 alin. 1 din legea nr. 554/2004, privind contenciosul administrativ, va respinge acțiunea formulată de reclamanta SC x SRL x.

Tribunalul va respinge, ca o consecință a respingerii acțiunii principale, și cererea accesorie, respectiv suspendarea actului administrativ fiscal - decizia de impunere nr. /31.03.2010 -, nefiind, de altfel, îndeplinite cumulativ cele două condiții reglementate de art. 14 și art. 15 din legea nr. 554/2004 și nici condiția achitării cauțiunii, conform art. 723 alin. 2 Cod procedură civilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

Respinge excepțiile de procedură invocate de părți.

Respinge acțiunea formulată de reclamanta SC x SRL cu sediul proceHural ales la punctul de lucru din x, str. x, nr. str. Jud. x, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice x, cu sediul în x, str. x nr. x, Jud.x.

Respinge cererea accesorie formulată de reclamantă, privind suspendarea actului adm ini strativ tiscal - decizia de impunere nr. x/31.03.2010. "

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

